

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: J. S., st. přísl.
t. č. neznámého pobytu
zastoupen advokátem Mgr. Ladislavem Bártou
sídlem Purkyňova 6, Ostrava

proti

žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Kraje Vysočina
sídlem Vrchlického 46, Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 11. 2018, č. j. KRPJ-103812-40/ČJ-2018-160022-SV,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Žalobou ze dne 3. 12. 2018 téhož dne podanou prostřednictvím žalované brojil žalobce proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 11. 2018, č. j. KRPJ-103812-40/ČJ-2018-160022-SV (dále jen „napadené rozhodnutí“, jímž bylo ve smyslu ustanovení § 129

odst. 1 a § 129 odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPC“) rozhodnuto o prodloužení doby zajištění žalobce za účelem jeho předání do příslušného členského státu EU podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (dále jen „nařízení Dublin III.“)

2. Doba zajištění byla stanovena na 23 dnů od okamžiku skončení zajištění rozhodnutím o zajištění č.j. KRPJ-103812-31/ČJ-2018-160022-SV (dále jen „prvotní rozhodnutí o zajištění“).

II. Napadené rozhodnutí

3. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná shrnula právní úpravu zajištění za účelem předání do jiného členského státu EU, jakož i skutkový stav zjištěný v řízení o zajištění a o uložení správního vyhoštění.
4. Žalobce byl zadržen dne 9. 10. 2018 ve 13:35 hod. jako člen osádky vozidla F. G. jedoucího ve směru jízdy na Prahu, přičemž se prokázal cestovním dokladem, který náležel jiné osobě. Po dalším šetření žalobce uvedl svou pravou identitu s tím, že přeložený doklad odcizil známému na ubytovně. Ukázalo se, že žalobce je v Rakousku žadatelem o azyl a má místo pobytu ve Vídni, přičemž o udělení mezinárodní ochrany doposud nebylo rozhodnuto.
5. Dne 10. 10. 2018 byl žalobce zajištěn na základě prvotního rozhodnutí o zajištění č.j. KRPJ-103812-31/ČJ-2018-160022-SV, v rámci něhož žalovaná vyhodnotila možné mírnější prostředky (zvláštní opatření za účelem vycestování) podle ustanovení § 123b ZPC a shledala, že by nebyly dostačující, neboť žalobce odcizil cestovní doklady, čímž závažným způsobem narušil veřejný pořádek. V prvotním rozhodnutí o zajištění byla doba zajištění stanovena na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody.
6. Dne 17. 10. 2018 informovalo Ministerstvo vnitra, OAMP žalovanou, že bylo zahájeno řízení podle nařízení Dublin III. Následně dne 22. 10. 2018 bylo cestou ministerstva zasláno oznámení, že dne 18. 10. 2018 Rakouská republika přijala svou odpovědnost a zaslala souhlas s přijetím cizince v souladu s nařízením Dublin III a předání jmenovaného do tohoto členského státu bude realizováno v souladu s nařízením ve lhůtě do 6 týdnů, tj. do 29. 11. 2018.
7. V kontextu výše uvedeného žalovaná uzavřela, že s ohledem na zjištěné skutečnosti a ve smyslu ustanovení § 129 odst. 6 ZPC je dostatečně odůvodněno zajištění za účelem předání cizince podle přímo použitelného právního předpisu EU, neboť cizinec se při pobytové kontrole prokazoval dokladem jiné osoby jako dokladem vlastním, pobýval na území ČR neoprávněně bez cestovního dokladu a bez víza, nebo platného povolení k pobytu a vědomě porušoval právní povinnosti stanovené českým právním řádem, čímž závažným způsobem narušoval veřejný pořádek.

III. Žaloba

8. V žalobě podané prostřednictvím zplnomocněného zástupce žalobce namítl, že v napadeném rozhodnutí je nepřezkoumatelně stanovena doba, o kterou bylo zajištění prodlouženo. Napadeným rozhodnutím byla prodloužena doba jeho zajištění o 23 dnů od skončení doby, na kterou byl zajištěn původně.

9. Žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2011, č.j. 1 As 93/2011-79, který se týkal zajištění za účelem správního vyhoštění, jehož závěry se podle názoru žalobce vztahují i na aplikaci ustanovení § 129 odst. 1 ZPC.
10. Žalobce dále poukázal také na to, že zřejmě nedopatřením žalovaná zachovala v odůvodnění napadeného rozhodnutí údaj o 30 dnech, jakož i o stanovení trvání doby zajištění, a nikoliv prodloužení zajištění.
11. Z uvedených důvodů navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k dalšímu řízení, jakož i přiznání náhrady nákladů řízení. Také navrhl, aby byl zrušen výrok o uložení povinnosti k náhradě nákladů řízení.

III. Vyjádření žalované

12. Ve svém vyjádření žalovaná shrnula skutkové okolnosti případu a důvody prvotního zajištění.
13. Ke stanovení prodloužení doby zajištění žalovaná přihlédla k předpokládané složitosti přípravy předání žalobce podle nařízení Dublin III. Podle názoru žalované byla stanovená doba 23 dnů dostatečná, ale především potřebná lhůta k zajištění a realizaci uvedeného předání, a to i s ohledem na to, že žalobce nemá doklad totožnosti a vízum.
14. Žalovaná zdůraznila, že s ohledem na to, že žalobce se prokazoval cestovním dokladem jiné osoby, bylo nutno žalobce zajistit a provést přímé předání v rámci Dublinského řízení.
15. Žalovaná poukázala na průběh dublinského řízení, kdy bylo dne 22. 10. 2018 cestou ministerstva zasláno oznámení, že dne 18. 10. 2018 Rakouská republika přijala svou odpovědnost a zaslala souhlas s přijetím žalobce v souladu s nařízením Dublin III.
16. K námitce žalobce o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí v části vedlejšího výroku o stanovení doby zajištění žalovaná uvedla, že tento případ nelze posuzovat paušálně, neboť dobu zajištění žalovaná posuzovala kvalifikovaně a byla stanovena na nejméně možnou dobu, tedy na 23 dnů.
17. Ke zmínce žalobce o návrhu na zrušení výroku o uložení náhrady nákladů řízení žalovaná uvedla, že toto rozhodnutí (č.j. KRPJ- 103812-23/ČJ-2018-160022-SV) již nabylo právní moci a náklady řízení byly žalobcem uhrazeny.
18. Žalovaná se zásadně ohradila proti přiznání náhrady nákladů řízení žalobci, a to z důvodu, že k podání žaloby došlo až poté, co byl žalobce předán dne 15. 11. 2018 do Rakouska na základě nařízení Dublin III.

IV. Posouzení věci krajským soudem

19. O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) a ve smyslu § 172 odst. 5 ZPC ve věci rozhodl bez jednání, neboť žalobce nařízení jednání nepožadoval a soud neshledal v posuzované věci nařízení jednání jako nezbytné.
20. Napadené rozhodnutí krajský soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s., přičemž vycházel ze

skutkového a právního stavu zjištěného k datu vydání napadeného rozhodnutí, který je zachycen ve správním spisu žalované.

21. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**, přičemž se řídil následujícími úvahami.
22. Ze **správního spisu** žalované vyplývají následující skutečnosti. Podle odpovědi společného centra Policie ČR, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje bylo k osobě žalobce zjištěno, že je žadatelem o azyl v Rakousku a byla mu vydána pobytová karta azylanta. Se žalobcem byl proveden výslech dne 9. 10. 2018, v rámci něhož vypověděl, že věděl, že nemůže cestovat do ČR, a proto se rozhodl, že svému kamarádovi S. S. vezme cestovní pas a povolení k pobytu a bude se vydávat za tuto osobu. Tyto doklady pak žalobce předložil při silniční kontrole. Na území ČR nemá žádného příbuzného ani žádné vazby. Uvedl, že do Indie se nemůže vrátit, neboť má strach o svůj život.
23. Žalobce byl zajištěn na základě prvotního rozhodnutí o zajištění ze dne 10. 10. 2018 na dobu 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tedy ode dne 9. 10. 2018 od 16:10 hod.
24. Ve spisu je založeno oznámení o průběhu dublinského řízení podle nařízení Dublin III ze dne 22. 10. 2018, z něhož vyplývá, že Rakouská republika dne 18. 10. 2018 přijala svou odpovědnost a akceptovala přijetí žalobce zpět. Ministerstvo požádalo o prodloužení lhůty pro zajištění žalobce podle ustanovení § 129 odst. 1 ZPC nejdéle do 29. 11. 2018, což je zároveň datum korespondující s koncem šestitýdenní lhůty, kterou má ČR na realizaci předání žalobce do Rakouska.
25. Podle příkazu k propuštění cizince mělo dojít k jeho propuštění dne 15. 11. 2018 z důvodu ukončení jeho zajištění podle § 127 odst. 1 písm. a) ZPC. Z hlášení o propuštění cizince ze zajištění vyplývá, že v označený den v 11:35 hod. byl žalobce předán do Rakouska na bývalém hraničním přechodu Mikulov-Drasenhofen.
26. Krajský soud v první řadě uvádí, že při posouzení věci vycházel z právní úpravy obsažené v nařízení Dublin III a relevantních ustanovení zákona o pobytu cizinců, jakož relevantní judikatury. Podle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců platí, že *„Policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna **dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně.** V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.“*
27. Účelem a důvodem pro zajištění žalobce v posuzované věci bylo zahájené dublinské řízení, v němž došlo k akceptaci přijetí žalobce zpět na území Rakouska a následně i k samotnému převzetí žalobce rakouskými orgány. Samotný účel zajištění žalobce nijak nerozporoval. Skutečnost, že žalobce již není zajištěn a že žaloba byla podána až poté, co byl ze zajištění propuštěn, je v souladu s aktuální judikaturou správních soudů irelevantní, neboť podle názoru Nejvyššího správního soudu obsaženém v rozsudku ze dne 27. 11. 2018, č.j. 6 Azs 320/2017-20 je ustanovení § 172 odst. 6 ZPC neaplikovatelné pro rozpor s evropským právem. Zároveň zcela aktuálně

Ústavní soud ČR rozhodl svým nálezením ze dne 27. 11. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 41/17 o zrušení citovaného ustanovení, a to dnem vyhlášení nálezu ve Sbírce zákonů. To ovšem neznamená, že by krajský soud od těchto okolností při posouzení věci zcela odhlédl.

28. Podle čl. 28 odst. 2 nařízení Dublin III platí, že „*členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li **vážné nebezpečí útěku** na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění **přiměřené** a nelze účinně použít jiná **mírnější donucovací opatření***“. Podle čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III platí, že „*[z]ajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení. **Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu.** Členský stát, který vede řízení v souladu s tímto nařízením, požádá v těchto případech o urychlenou odpověď. Tato odpověď musí být poskytnuta do dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti. Není-li odpověď poskytnuta v této dvoutýdenní lhůtě, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti převzít nebo přijmout dotyčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd. **Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3.** V případě, že dožadující členský stát nedodrží lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, nebo pokud se přemístění neuskuteční ve lhůtě šesti týdnů uvedené v třetím pododstavci, nesmí být osoba dále zajištěna. Články 21, 23, 24 a 29 se použijí obdobně.*“
29. Veškeré žalobní námitky směřují proti vedlejšímu ustanovení výroku napadeného rozhodnutí o stanovení doby zajištění, který žalobce považuje za nepřezkoumatelný. Krajský soud k tomu obecně uvádí, že nepřezkoumatelností je třeba rozumět především nedostatek důvodů skutkových, nikoliv pouze dílčí nedostatky odůvodnění či méně podrobné zdůvodnění závěrů, na nichž je správní rozhodnutí zbudováno (viz k tomu zejm. rozsudek NSS ze dne 4.12.2003, č.j. 2 Ads 58/2003-75, publ. pod č. 133/2004 Sb., NSS). Tím spíše je třeba na tomto pojetí nepřezkoumatelnosti bazírovat tehdy, jde-li o rozhodnutí vydávané žalovanou v řízení, jehož prvním úkonem je vydání rozhodnutí.
30. V posuzované věci je třeba dát žalobci dílčím způsobem za pravdu, že odůvodnění doby prodloužení zajištění je v napadeném rozhodnutí zpracováno v minimálním standardu a není podrobné, takže kritika žalobce je v tomto směru na místě. Na druhé straně však žalovaná jasně odkázala na všechny důvody pro trvání zajištění, které byly rozvedeny v prvotním rozhodnutí o zajištění, a dále také na klíčovou okolnost, že o prodloužení zajištění žalovanou požádalo ministerstvo ve vazbě na akceptaci přijetí žalobce zpět v dublinském řízení. Pokud ministerstvo poukázalo na datum 18. 10. 2018 a uvedlo, že šestitýdenní lhůta stanovená v čl. 28 odst. 2 nařízení Dublin III končí ke dni 29. 11. 2018, bylo povinností žalované z těchto skutečností při svém rozhodování o prodloužení zajištění vycházet, pokud byl tento požadavek v souladu s právní úpravou zajištění za účelem předání podle nařízení Dublin III.

31. Lhůta 23 dnů, o níž bylo zajištění prodlouženo ode dne skončení předchozího zajištění žalobce, tedy koresponduje se skutečností, že zajištění žalobce (v době vydání napadeného rozhodnutí byl ještě žalobce zajištěn na základě prvotního rozhodnutí o zajištění) skončilo ke dni 7. 10. 2018, a od tohoto dne (16:10 hod.) bylo potřeba prodloužit zajištění žalobce o maximálně možnou dobu zajištění (tzn. do 29. 11. 2018), neboť termín transferu v této době ještě nebyl znám.
32. Tím, že žalovaná poukázala stran odůvodnění prodloužení doby zajištění na datum 29. 11. 2018, k němuž správně dopočítala ve výroku uvedenou dobu prodloužení o 23 dnů, věcně přezkoumatelně zdůvodnila, jak byla ve výroku doba zajištění stanovena. Sice tak neučinila zcela pregnantně a podrobně, ale podle přesvědčení krajského soudu je její úvaha opřená o skutečnosti vyplývající ze správního spisu, a tedy přezkoumatelná.
33. Krajský soud zároveň považuje za nutné podotknout, že citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2011, č.j. 1 As 93/2011-79 se týká jiné podoby zajištění cizince, a to za účelem správního vyhoštění. U zajištění podle § 129 ZPC ve spojení s § 129 odst. 6 ZPC hrají klíčovou roli informace sdělené žalované ministerstvem, podle nichž musí postupovat, přičemž je na ní, aby při svém rozhodování dodržela povinnosti stanovené nařízením Dublin III a z něho plynoucími limity zajištění. Tak tomu také v projednávané věci bylo, neboť postupem žalované nedošlo k porušení těchto lhůt.
34. Pokud se týká tvrzeného rozporu v odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde žalovaná na s. 4 uvádí i dobu zajištění 30 dnů, jde zcela zřejmě o citaci textu prvotního rozhodnutí o zajištění, na nějž napadené rozhodnutí ve svých důvodech z podstatné části navazuje. Proto nelze hovořit o nesrozumitelnosti či vnitřní rozpornosti napadeného rozhodnutí.
35. Ohledně zmínky žalobce o tom, že navrhuje zrušit napadené rozhodnutí i v části uložení povinnosti k náhradě nákladů řízení, krajský soud uvádí, že jde o zřejmý omyl při formulaci žaloby, neboť takový výrok v napadeném rozhodnutí obsažen nebyl. Proto se tímto návrhem krajský soud nezabýval.

V. Závěr a náhrada nákladů řízení

36. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud žalobu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
37. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti (ani jejich přiznání nepožadovala) a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II a III tohoto rozsudku).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 13. prosince 2018

Ph.D., v.r.

JUDr. Lukáš Hlouch,
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.